

FEDERATION CYNOLOGIQUE INTERNATIONALE (AISBL)

SECRETARIAT GENERAL: 13, Place Albert 1er B – 6530 Thuin (Belgique)

05.01.2011/EN

FCI-Standard N° 298

LAGOTTO ROMAGNOLO

Wersja polska: kwiecień 2011

POCHODZENIE: Włochy.

DATA PUBLIKACJI OBOWIAZUJĄCEGO WZORCA :
13.10.2010.

UŻYTKOWOŚĆ: Pies do szukania trufli.

KLASYFIKACJA F.C.I. : Grupa 8 Aportery, płochacze,
psy wodne.
Seksja 3 Psy wodne.
Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Dawna rasa psów, aportujących z wody, pochodząca z nizin Comacchio i bagien okolic Rawenny. Z czasem mokradła zostały osuszone i przekształcone w pola uprawne, toteż i lagotto z psa wodnego stał się niezawodnym poszukiwaczem trufli, rosnących na równinach i wzgórzach Emilia Romagna.

WRAŻENIE OGÓLNE: Pies niewielkiego lub średniego wzrostu, proporcjonalny, mocnej budowy, o naturalnym, wiejskim wyglądzie i gęstej, kędzierzawej, wełnistej sierści.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość głowy wynosi $\frac{4}{10}$ wysokości w kłębie. Wysokość psa jest niemal taka sama, jak długość (sylwetka kwadratowa).

Długość czaszki stanowi nieco więcej, niż 50% długości całej głowy. Długość kufy jest o $\frac{2}{10}$ mniejsza od długości czaszki (44 % do 56 %).

Głębokość klatki piersiowej jest nieco mniejsza od połowy wysokości w kłębie (około 44%).

ZACHOWANIE/TEMPERAMENT: Pies odznacza się wrodzonym talentem do tropienia i doskonałym węchem, co czyni go niezastąpionym poszukiwaczem trufli.

Pierwotny instynkt łowiecki został wyeliminowany w drodze selekcji hodowlanej, toteż lagotto podczas pracy nie zwraca uwagi na tropy zwierzyny. Jest łatwy do ułożenia, mało wymagający, bystry, oddany i przywiązany do właściciela. Doskonały pies do towarzystwa i stróż.

GŁOWA: Oglądana z góry ma kształt trapezu i jest umiarkowanie szeroka. Linie profilu są lekko rozbieżne.

MÓZGOCZASZKA:

Czaszka: Szeroka na wysokości łuków jarzmowych, i tak samo długa, jak szeroka. Oglądana z boku czaszka (od guza potylicznego do stopu) powinna być nieco dłuższa od kufy. Jest trochę wypukła, w tylnej części raczej płaska. Dobrze rozwinięte zatoki czołowe, łuki nadoczodołowe zaznaczone, bruzda czołowa wyraźna, grzebień potyliczny krótki i niezbyt mocno rozwinięty, dół nadoczodołowy bardzo nieznaczny.

Stop: Niezbyt mocny, ale widoczny.

TRZEWIOCZASZKA:

Nos: Duży, o szeroko rozwartych i ruchliwych nozdrzach., bruzda środkowa bardzo wyraźna. Z profilu trufla nosa jest przedłużeniem linii profilu, a nos wystaje bardzo nieznacznie przed przednią krawędź warg. Barwa od jasno do ciemno brązowej, w zależności od umaszczenia.

Kufa: Dość szeroka, nieco krótsza od mózgoczaszki (proporcja kufy do mózgoczaszki jak 44% do 56%). Kształtu lekko klinowatego i raczej tępo zakończona. Grzbiet nosa prosty.

Wargi: Niezbyt grube, raczej przylegające, tak, że dolna linia kufy wyznaczona jest przez spodnią krawędź zuchwy. Porośnięte długimi, raczej twardymi wąsami. Oglądane z przodu wargi tworzą szerokie półkole. Krawędzie warg barwy jasno do ciemno brązowej.

Uzębienie: Szczęki mocne, niemal kanciaste, szeroka zuchwa. Komplet siekaczy styka się w zgryzie nożycowym lub cęgowym; dopuszczalne także odwrócone nożyce. Zęby duże i białe.

Policzki: Płaskie.

Oczy: Duże, ale bez przesady, zaokrąglone, szeroko rozstawione, dobrze osadzone w oczodołach. Barwa tęczówki od koloru ochry przez orzechową do ciemno brązowej, w zależności od umaszczenia. Powieki dobrze przylegające, barwy od jasno do ciemno brązowej. Dłgie rzęsy, wyraz czujny, bystry i ożywiony.

Uszy: Średniej wielkości w porównaniu do wielkości głowy, trójkątne, z zaokrąglonymi końcami, dość szerokie u podstawy. Osadzone tuż powyżej łuków nadoczodołowych. Wiszące w spoczynku, lekko wzniesione, gdy pies jest czymś zainteresowany. Wyciągnięte do przodu dosięgają $\frac{1}{4}$ długości kufy.

Sierść na uszach jest luźniej skręcona, ale pozostaje mocno pofalowana; nie może być krótka. Wnętrze ucha mocno owłosione.

SZYJA: Mocna, dobrze umięśniona, sucha, na przekroju owalna, wysoko osadzona, bez najmniejszego śladu podgardla, lekko łukowato wygięta. U samców obwód szyi może być dwukrotnie większy od jej długości, która powinna być nieco mniejsza od długości głowy.

TULÓW: Zwarty i mocny, jego długość jest równa wysokości w kłębie.

Linia górna: Prosta od kłębu do zadu.

Kłęb: Wznosi się ponad linię grzbietu; szczyty łopatek daleko z tyłu, niezbyt blisko siebie, ale dość wysokie.

Grzbiet: Prosty, bardzo dobrze umięśniony.

Lędźwie: Zwarte, bardzo mocne, lekko wysklepione. Szerokość równa długości lub nieco większa.

Zad: Długi, szeroki, umięśniony, lekko opadający (25° do 30°).

Klatka piersiowa: Dobrze rozbudowana, sięga łokcia. Z przodu dość wąska, rozszerza się od szóstego zębra ku tyłowi.

Linia dolna i brzuch: Mostek długi, za mostkiem linia dolna tylko lekko podciągnięta.

OGON: Osadzony ani wysoko, ani nisko, zwężający się ku końcowi. Opuszczony ledwie sięga stawu skokowego. Porośnięty wełnistym, dość twardym włosem. W spoczynku noszony

sierpowato, przy pobudzeniu wyraźnie wzniesiony, ale nie zakręcony.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Kształtne i proste, zarówno przy oglądaniu z przodu, jak i z boku.

Łopatka: Długa (30 % wysokości w kłębie), skośnie ustawiona (52° - 55°), dobrze umięśniona, mocna i dobrze związana z tułowiem, ale w ruchu swobodna. Kąt w stawie barkowym od 110° do 115°.

Ramię: Dobrze umięśnione, o lekkim kośćcu, długości tej samej, co łopatka, nachylone do poziomu pod kątem 58° - 60°.

Łokcie: Dobrze, ale nie za ciasno przylegające do klatki piersiowej, pokryte cienką skórą, ustawione, podobnie jak ramię, równoległe do osi podłużnej tułowia. Wyrostek łokciowy znajduje się dokładnie na linii pionowej, przebiegającej od kłębu do podłoża.

Przedramię: Idealnie pionowe, długie (36 % wysokości w kłębie), o mocnym kośćcu, na przekroju owalne.

Nadgarstek: Oglądany z przodu znajduje się na tej samej linii pionowej, co przedramię. Jest cienkie, krzepkie i ruchome; kość groszkowata trochę wystająca.

Sródręcze: Nie tak mocne jak przedramię, o lżejszym kośćcu, sprężyste. Oglądane z boku ustawione pod kątem 75° - 80° do podłoża.

Łapa: Lekko zaokrąglona, zwarta, o wysklepionych, zwartych palcach. Pazury mocne, wysklepione, opuszki dobrze pigmentowane, dobrze rozwinięte błony międzypalcowe.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Mocne, oglądane z tyłu proste, równoległe ustawione i proporcjonalne do wielkości psa.

Udo: Długie (35 % wysokości w kłębie), o dobrze rozwiniętych i widocznych mięśniach, ustawione pod kątem 80° do poziomu. Kąt w stawie biodrowym 105° - 110°. Ustawione równoległe do osi podłużnej tułowia.

Kolano: Kąt w stawie kolanowym 130° - 135°.

Podudzie: Nieco dłuższe od uda (36 % wysokości w kłębie), o mocnym kośćcu, mięśnie mocne i wyraźnie rozdzielone. Ustawione pod kątem 50° - 55° do poziomu i równoległe do osi podłużnej tułowia.

Staw skokowy: Mocny, suchy, o wyraźnie zaznaczonym kośćcu. Stawy równoległe do osi podłużnej tułowia. Kąt w stawie skokowym około 140°.

Śródstopie: Cienkie, cylindryczne, ustawione pionowo do podłoża. Bez wilczych pazurów.

Łapa: Bardziej owalna, niż przednia, i trochę mniej wysklepiona.

CHODY: Sęp harmonijny, kłus energiczny i żwawy, galopem pies porusa się tylko na krótkich dystansach.

SKÓRA: Cienka, dobrze przylegająca na całym ciele, bez fałd. Pigmentacja błon śluzowych i opuszek łap od jasno do bardzo ciemno brązowej.

SZATA

Sierść: Welnista, nie lokowata, w dotyku dość twarda, skręcona w ciasne pierścionki, z widocznym podszerstkiem. Pierścionki jednakowe na całym ciele i ogonie, tylko na głowie sierść jest nieco mniej zwarta i tworzy wyraźną brodę, wąsy i brwi. Policzki także porośnięte gęstym włosem. Zarówno włos okrywowy, jak i podszerstek są nieprzemakalne.

Jeśli nie strzyżona, sierść ma tendencję do spilśniania w miarę rośnięcia; powinna być strzyżona przynajmniej raz do roku, ponadto trzeba systematycznie usuwać spilśniony włos okrywowy i podszerstek. Sierść strzyżona nie powinna być dłuższa, niż 4 cm, a strzyżenie nie może zmieniać sylwetki. Tylko na głowie sierść jest dłuższa, ale nie tak długa, aby zakrywała oczy. Okolice genitaliów i odbytu strzyże się krótko. Sierści nie można stylizować ani fryzować jak u pudli czy bichon frisee – powoduje to obniżenie oceny. Zbyt krótkie strzyżenie nie pozwala na wykształcenie pierścieni i ocenę struktury szaty. Prawidłowa fryzura ma być bezpretensjonalna i podkreślać naturalny wygląd, typowy dla tej rasy.

Maść: Jednolita brudno biała, biała w czekoladowe lub pomarańczowe łaty, czekoladowa przesiana, czekoladowa w różnych odcieniach z białym lub bez, pomarańczowa z białym lub bez. U niektórych psów występuje jasno lub ciemno brązowa maska. Dopuszczalne podpalanie w różnych odcieniach.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie:

Psy: 43 - 48 cm (idealna : 46 cm).

Suki : 41 - 46 cm (idealna: 43 cm).

Tolerancja 1 cm w górę i w dół.

Weight: psy: 13 - 16 kg, suki: 11 - 14 kg.

WADY: Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia oraz wpływu na zdrowie i dobre samopoczucie psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE :

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Każdy pies, wykazujący wady budowy i/lub zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.
- Brak typu rasowego.
- Linie profilu zbieżne.
- Częściowa lub zupełna depigmentacja.
- Wklęsły profil.
- Tyłozgryz.
- Wyraźny przodozgryz.
- Oko porcelanowe.
- Ogon zakręcony nad grzbietem, skrócony, brak ogona (wrodzony lub nabyty).
- Podwójne lub pojedyncze wilcze pazury.
- Ogon cięty.
- Sierść nie skręcona lub zbyt krótko strzyżona.

- Sierść sznurowa
- Wymyślna fryzura.
- Maść czarna, czarne łaty lub pigmentacja.
- Wzrost poza limitem.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE: (Wykluczające z hodowli)

- Przodozgryz.
- Wnętrostwo, także jednostronne.
- Oko porcelanowe.
- Maść czarna, czarne łaty lub pigmentacja.

N.B. Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra w pełni wyczuwalne w mosznie.